

fulde føle denne Biskop og disse 4 Provster i at give en saadan Lov; thi den spurgte rundt omkring, hvad Folk syntes om en saadan Lov, og det er da en Selsfølge, at den ogsaa har spurgte de andre Biskopper derom, og fra de fleste af dem har man faaet det bekræftende Svar, at en saadan Lovs Udgivelse virkelig var ønskelig. Men Regjeringen siger selv, eller Den i Regjeringen, der har forfattet Motiverne til Udfastet, at man ikke kan forbyde Alt, hvad der efter en streng Opfatning vilde komme til at forstyrre Andre i deres kristelige Stemning paa disse Dage, „idet“, siges der, „dette kunde blive en altfor stor Evang og Indskrænkning baade med Hensyn til deres oekonomiske Velsfærd, og til ganske uskyldige Livsnudelser, og vilde som Følge deraf vække en for Lovens Overholdelse og Dynaaelsen af dens Formaal uheldig Stemning.“ Ja, dersom dette Hensyn havde været lidt stærkere hos Regjeringen dengang, saa troer jeg ikke, at den vilde være kommen med Loven. Det er ganske vist, at den Hovedvirkning, som Loven har gjort, er den, at den i Folket har vaakt en „uheldig“ Stemning for saadanne Politteforfrister; fremdeles siges der: „men man maa jo her i Særdeleshed overlade Meget til vedkommende Autoritets Takt og Skjønsmhed, som har at holde over Loven“, og altsaa bliver Anvendelsen af Fordningen selsfølgelig for en stor Deel overladt til vedkommende Politteimesters Takt og Skjønsmhed. De roestildste Stænder — jeg har ikke seet efter i de viiborgske Stænders Forhandlinger, — men jeg antager, at det Samme har været Tilfældet der — meente, at de maatte anbefale Loven, og de gjorde endnu Mere; de fandt den ikke engang strit nok, idet de meente, at der endnu kunde gjøres et Par Indskrænkninger; men dette lader sig meget let forklare, naar man seer hen til Stændernes Sammensætning; thi paa den Maade faaer man Forklaring om mange af de Sager, som bleve behandlede i Stænderne, idet man seer, at Stænderne ikke vare en Folkerepræsentation, men kun en Repræsentation for en vis Deel af Befolkningen, som havde Privilegium paa Valgbarhed og Valgret. De Classer i Folket, som denne Lov særlligt vilde skade og hindre i deres nødtørftige Leveviis, vare slet ikke repræ-

senterede i Stænderne, saa man meget godt kan forklare sig, at de privilegerede Stænder slet ikke have tænkt paa, hvilken Skade i denne Retning kunde gjøre de ubemidlede Classer. Loven udkom altsaa, og jeg tør sige, desto værre. Men jeg vil haabe, at den ikke vil blive gjældende i meget lang Tid i sin Heelhed, og, at vi idetmindste snart maae komme til ganske at udskyde de Hindringer, som findes i den for det daglige Erhverv; lad saa det vedblive, at der forbydes forskjellige Fornøielser; thi at forbyde Folk, at drive deres lovlige Næringsvei paa Søn- og Helligdage, det, troer jeg, vi i vore Dage og navnlig under vore nærværende Forhold snart ville blive enige om, er skadeligt og virker imod sin Hensigt, istedetfor at virke til en større Religiositet.

Men, naar man nu har en saadan Lov, hvorigjennem der gaaer en saadan Aand, saa er det dog aabenbart, at den ikke bør taales anvendt yderligere eller videre, end den selv gaaer, og det er det, der er Gjenstand for min Interpellation idag, idet jeg troer, at Politiet i flere Retninger anvender Loven yderligere, end det, ved at følge den, er berettiget til. Jeg har troet, at Mlemperne kunde blive afhjulpne derved, at vedkommende Minister blev gjort opmærksom derpaa, og jeg skal tillade mig, at udvise og bevise min Paastrand. Denne Forordnings § 2 bestemmer, hvad der med Hensyn til Næringsveiene skal være forbudt om Søndagen, samt alle andre Dage, som, i Overeensstemmelse med Anordningerne, skulle holdes hellige. Det hedder nemlig i denne Paragraph: „at til de nævnte Tider“ — det vil sige, om Søndagene, samt alle andre Dage, der, i Overeensstemmelse med de gjældende Anordninger, skulle holdes hellige, — „og i Særdeleshed paa den Tid, der holdes Gudstjeneste, bør Enhver afholde sig fra saadanne Arbeidsfysler, der vise sig udenfor Huset, eller som dog ved den Larm, hvormed de foregaae, kunne forstyrre Andre i den Stemning, der efter Søn- og Helligdagens Bestemmelse bør være den herskende paa disse Tider.“ Altsaa de 2 Bestingelser, som skulle begrunde et Forbud mod, at arbejde om Søndagen, skulle være, at Arbeidet viser sig udenfor Huset, eller at det foregaaer med en saadan Larm, at det kunde for-